

Ομάδα Ελευθεριακών Κομμουνιστών (Αθήνα)

Για την Αναρχική Καμπάνια Διεθνιστικής Αλληλεγγύης «Τρεις Γέφυρες»

Σήμερα η περιοχή του Ευρωπαϊκού νότου και της Μεσογείου είναι το μέρος όπου κατεχοχόν συμπυκνώνονται οι αντιφάσεις και οι εντάσεις της σύγχρονης δυστοπίας. Η οικονομική κρίση του καπιταλισμού οδηγεί σε δραματική συρρίκνωση τη μεσαία τάξη ενώ αντιθέτως ενισχύεται το πλουσιότερο κομμάτι του πληθυσμού. Η εργασία απαξιώνεται, η ανεργία ανεβαίνει εντυπωσιακά με αποτέλεσμα όλο και μεγαλύτερα τμήματα των λαών να καταλήγουν στη φτώχεια και την απελπισία. Το σύστημα φαντάζει να κινείται δίχως κανένα έλεγχο από τους κάτω, ορίζει το ίδιο τους άτεγκτους κανόνες του, στους οποίους όσοι δεν υπακούν απλώς εξαφανίζονται. Το φυσικό περιβάλλον υποτιμάται διαρκώς έτσι ώστε να δημιουργηθεί φιλικό πλαίσιο για τις “επενδύσεις” και την “ανάπτυξη”. Μόνο που αυτή η “ανάπτυξη” σημαίνει εργασιακές συνθήκες κάτεργου και καρκίνο για όσους δουλέψουν γι’ αυτήν.

Η υλική εξαθλίωση συνοδεύεται από οπισθοδρόμηση προς αυταρχικότερες μορφές διακυβέρνησης και από την ανάδυση ενός νέου σκοταδισμού. Όσοι αντιδρούν έρχονται αντιμέτωποι με σκληρή κυβερνητική καταστολή, ενώ φασισμός και ο νεοναζισμός δηλητηριάζουν εκ νέου τις ψυχές και τα μυαλά των ανθρώπων ζητώντας να κυλήσει αίμα. Οι πόλεμοι που σπαράζουν τις χώρες τις Μέσης Ανατολής δημιουργούν διαρκώς πρόσφυγες τους οποίους η Ευρώπη αντιμετωπίζει με φράκτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης και τέλος οι φονταμενταλισμοί κάθε είδους προκαλούν συνθήκες αναβίωσης των θρησκευτικών πολέμων και πολιτιστικών συγκρούσεων, κάτι που θα ακύρωνε οποιαδήποτε απόπειρα κοινωνικής χειραφέτησης.

Δεν πρόκειται όμως για μια φυσική καταστροφή, δεν είναι κάποιο τσουνάμι από το οποίο ή θα πνιγούμε ή θα σωθούμε βάζοντάς το στα πόδια. Πρόκειται για μια σκληρή πραγματικότητα η οποία έχει υπεύθυνους: Τα κράτη και τις κυβερνήσεις τους, τις εταιρείες, τα ιερατεία. Είναι το αδυσώπητο πρόσωπο ενός εξουσιαστικού πλέγματος, το οποίο θα κάνει τα πάντα προκειμένου να ξεπεράσει την κρίση του.

Και εμείς πώς στεκόμαστε απέναντι σε όλα αυτά; Θα βυθιστούμε στην υλική και πνευματική εξαθλίωση ελπίζοντας σε νέους μεσσίες ή θα σηκώσουμε το κεφάλι ζητώντας στήριγμα ο ένας στον άλλον και ψάχνοντας συνοδοιπόρους σε αυτούς με τους οποίους μοιραζόμαστε το ίδιο πεπρωμένο και το ίδιο όραμα;

Και τέτοιοι σύμμαχοι υπάρχουν! Είναι οι άνθρωποι που κατέκλυσαν τις πλατείες του Ευρωπαϊκού νότου πριν λίγα χρόνια, είναι όσοι δημιούργησαν την Αραβική άνοιξη, είναι οι Τούρκοι της πλατείας Ταξίμ, είναι οι Κούρδοι που μάχονται ενάντια στη βαρβαρότητα του Ισλαμικού Κράτους. Είναι όσοι αγωνίζονται ενάντια στα φαραωνικά έργα σε Γαλλία, Ιταλία, και Ελλάδα, είναι οι βαλκάνιοι που αρνούνται τον εθνικισμό που έχει αιματοκυλίσει τις χώρες τους και προτάσσουν τη συνύπαρξη. Όσο θεωρούμε θεμιτό να ζητάμε την αλληλεγγύη των λαών της Ευρώπης για να μη βυθιστούμε κι άλλο στην εξαθλίωση, άλλο τόσο υποχρεούμαστε να προσφέρουμε τη δική μας αλληλεγγύη σε όσους ψάχνουν το ίδιο πράγμα. Η περιχαράκωση σε κάθε είδους σύνορα πολύ απλά δεν μας συμφέρει. Εξυπηρετεί μόνο τις δυνάμεις εκείνες που εφευρίσκουν εχθρούς στους αλλοεθνείς και τους αλλόδοξους προκειμένου να εδραιώσουν την εξουσία τους πάνω στους λαούς και να τους ζητήσουν θυσίες για το δικό τους κέρδος.

Έτσι, εμείς δεν επιδιώκουμε γέφυρες ανάμεσα σε προγράμματα, αλλά ανάμεσα στους λαούς στον Ευρωπαϊκό νότο, τα Βαλκάνια, τη Μεσόγειο.